

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jana Rutsche ve věci žalobce **J. H.**, bytem X, zast. Ing. Davidem Hubalem, daňovým poradcem v Praze 10, U Továren 256/14, adresa pro doručování: P.O.Box 96, Hradec Králové, proti žalovanému **Finančnímu úřadu v Rychnově nad Kněžnou**, se sídlem v Rychnově nad Kněžnou, Jiráskova 1497, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. března 2010, čj. 17370/10/253921602860, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho reklamaci proti rozhodnutí o převedení přeplatku daně z přidané hodnoty vykázaného ke dni 20. 11. 2009 ve výši 3.269,- Kč na úhradu nedoplatku daně z příjmů fyzických osob.

V žalobě konstatoval, že žalovaný nesprávně aplikoval právní normu a učinil tudíž i nesprávné závěry, což považoval za zásah do jeho subjektivních práv. Vzpomenul rovněž, že v průběhu daňového řízení vznesl v souvislosti s převedením přeplatku žalobce na dani z přidané hodnoty na úhradu nedoplatku daně z příjmů

námítku promlčení, neboť dle jeho názoru bylo právo správce daně vymáhat nedoplatek na dani z příjmů za zdaňovací období roku 1995, 1996 a 1997 promlčeno dne 31. 12. 2006. Žalovaný o námitce promlčení rozhodl dne 28. 12. 2009 s tím, že ji neshledal důvodnou, neboť měl zato, že promlčecí lhůta byla přerušena rozhodnutím o povolení zaplatit daňový nedoplatek ve splátkách ve smyslu ust. § 60 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Žalobce zdůraznil, že žalovaný opominul skutečnost, že jednotlivá rozhodnutí o povolení zaplacení ve splátkách byla vydána na žádost žalobce, tudíž nebyla procesní aktivitou správce daně, jež by směřovala k vybrání, zajištění nebo vymožení daňového nedoplatku daně z příjmů za předmětná zdaňovací období. Proto ani rozhodnutí žalovaného o povolení zaplatit nedoplatek ve splátkách tedy dle žalobce nelze jako úkon přerušující běh promlčecí lhůty kvalifikovat. Tuto právní úvahu opíral žalobce i o ust. § 60 odst. 5 daňového řádu, dle něhož posečkání daně nebo zaplacení daně ve splátkách nesmí být povoleno na dobu delší, než je lhůta, v níž se promlčuje vybrání daně. Úmyslem zákonodárce tak byla dle žalobce zjevně skutečnost, aby daňový nedoplatek byl vybrán ve lhůtě, která správci daně svědčí, a nikoliv ve lhůtě, kdy je právo správce daně vybrat daňový nedoplatek oslabeno tím, že daňový subjekt namítne jeho promlčení. Žalobce z tohoto dovodil, že povolení splátkování v souladu s citovaným ust. § 60 daňového řádu není úkonem přerušujícím promlčecí lhůtu dle ust. § 70 odst. 2 daňového řádu. Napadené rozhodnutí tak žalobce považoval za nezákonné, neboť k použití přeplatku žalobce na dani z přidané hodnoty na úhradu nedoplatku daně z příjmů nebyl žalovaný z důvodu promlčení oprávněn. Žalovaný navíc pochybil, když nad rámec ust. § 60 odst. 5 daňového řádu povolil splátkování i v letech 2007 a 2009, když daňový nedoplatek měl být prostřednictvím splátek vybrán do lhůty promlčení, tedy do 31. 12. 2006. Chybou žalovaného tak byly do evidence daně z příjmů žalobce v roce 2007, 2008 a 2009 předepsány další splátky, k jejichž předpisu nebyl žalovaný oprávněn a učinil tak nad rámec pravomocí svěřených mu zákonem.

Žalobce tak uzavřel, že pokud byl přeplatek daně z přidané hodnoty ve výši 3.269,- Kč převeden nezákonně na předepsanou povinnost, má být takový přeplatek žalobci bez dalšího vrácen.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že neshledal námitku promlčení práva vymáhat daňový nedoplatek na dani z příjmů za zdaňovací období let 1995, 1996 a 1997 důvodnou. Uvedl dále, že námitka promlčení nepůsobí retroaktivně, nelze se tudíž touto námitkou domáhat vrácení finančních částek, které již byly na nedoplatek zaplacený, ať již úhradou provedenou daňovým subjektem nebo ve smyslu ust. § 64 daňového řádu použitím přeplatku na úhradu případného nedoplatku.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že rozhodnutí o tom, že se povoluje dlužníkovi splácet, vede ve svém důsledku k vybrání daně, kterou není

dlužník schopen zaplatit celou. Přitom dané rozhodnutí je právě tím úkonem, kterým je dlužník o úkonu přerušujícím běh promlčecí lhůty zpraven.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Jednotlivé žalobní námitky pak posoudil v kontextu s obsahem správního spisu a usoudil následovně.

Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že dne 11. 12. 2009 podal žalobce u správce daně námitku promlčení práva vybrat a vymáhat daňové nedoplatky daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 1995, 1996 a 1997. Správce daně reagoval na tuto námitku rozhodnutím ze dne 28. 12. 2009, v němž konstatoval, že námitku neshledává důvodnou. Dále z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 13. 11. 2000, 30. 10. 2001, 19. 7. 2002, 31. 10. 2003, 28. 11. 2004, 7. 11. 2005, 24. 11. 2006, 20. 11. 2007, 24. 11. 2008 a 19. 11. 2009 si žalobce podal žádosti o posečkání daně a povolení splátek u daně z příjmu fyzických osob za zdaňovací období let 1993 až 1997. Správce daně žádostem vyhověl a splátky žalobci navazujícími rozhodnutími povolil.

Krajský soud hodnotil shora vyjmenované jednotlivé procesní úkony žalovaného z pohledu ust. § 70 daňového řádu, neboť zásadní žalobní námitka tendovala k názoru, že právo žalovaného na vymáhání daně z příjmů bylo promlčeno k 31. 12. 2006. Žalobce měl zato, že námitku promlčení vznesl v souladu se zákonem a nesouhlasil s názorem žalovaného, který ji označil za nedůvodnou. Dle názoru žalobce neměl tedy žalovaný právo rozhodnout o převedení přeplatku na dani z přidané hodnoty na úhradu nedoplateků právě na této daně z příjmů, neboť běh promlčecí lhůty nemohl být přerušen jednotlivými rozhodnutími o povolení splátek.

Dle ust. § 70 odst. 1 daňového řádu se právo správce daně vybrat a vymáhat daňový nedoplatek promlčuje po šesti letech po roce, v němž se stal tento nedoplatek splatným. Je-li ovšem proveden úkon (jak stanoví následující odst. 2 citovaného paragrafu) směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová a to po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Podstata sporu mezi účastníky řízení tedy tkví v posouzení, zda promlčecí lhůta stanovená v odst. 1 citovaného ustanovení daňového řádu byla přerušena úkony správce daně, spočívajícími ve vydaných rozhodnutích o povolení splátek, či zda k jejímu přerušení nedošlo a tudíž vypršela k 31. 12. 2006. Přitom není sporu o tom, že námitka promlčení byla ze strany žalobce řádně a včas vznesena.

Bylo tedy na krajském soudu, aby zvážil, zda ze strany správce daně byla učiněn řádný procesní úkon, který by přerušení promlčecí lhůty způsobil. Ze skutkových okolností projednávané věci je nepochybné, že žalobce podal v průběhu let 2000 až 2009 několik žádostí, jimiž žádal o posečkání daně a povolení splátek ve smyslu ust. § 60 daňového řádu. Je rovněž nepochybné, že těmto žádostem bylo

vždy správcem daně, tedy žalovaným, vyhověno a to rozhodnutím, které bylo i následně řádně doručeno. Zbývá tedy posoudit zásadní žalobní námitku, a to skutečnost, zda tyto úkony, a to nepochybně učiněné prvotně ze strany žalobce a následně ze strany žalovaného, mohly být způsobilými běh promlčecí lhůty přerušit, když žalobce žalobou zdůrazňuje jednoznačný závěr, že se jedná o úkony učiněné samotným daňovým subjektem nikoliv úkony vůči daňovému subjektu.

S názorem žalobce vysloveným v podané žalobě se krajský soud neztotožnil a žalobu proto musel označit za nedůvodnou.

Zákonná lhůta pro vybrání daně se promlčuje, jak bylo ostatně již shora konstatováno, provedením úkonu směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení daňového nedoplatku, přičemž o tomto úkonu musí být daňový subjekt zpraven. Citovaný odstavec 2 ust. § 70 daňového řádu přitom výslovně nestanoví, kdo má tento úkon učinit, nicméně z jeho obsahu a ostatně i celé koncepce daňového řádu lze nepochybně usoudit, že tento úkon musí být učiněn správcem daně. Jedině on má totiž povinnost daň řádně vybrat, zajistit a daňový nedoplatek vymáhat. Dále je nepochybné, že účinnost takového úkonu je podmíněna tím, že o něm musí být daňový subjekt zpraven. Krajský soud má zato, že v projednávané věci byly podmínky ust. § 70 odst. 2 daňového řádu naplněny, tedy že správce daně učinil úkon, který běh šestileté promlčecí lhůty pro vymožení daňového nedoplatku přerušil. Ze skutkových okolností nepochybně vyplynulo, že žalobce nebyl ochoten a asi ani schopen zaplatit daňovou povinnost ve lhůtě splatnosti, proto využil ust. § 60 daňového řádu a požádal správce daně o zaplacení daně z příjmů ve splátkách. Zmiňované ustanovení přitom vymezuje podmínky, za jakých může být splátkování povoleno a přitom konstatuje, že proti rozhodnutí správce daně o povolení splátek nebo posečkáni daně není přípustné odvolání. Je tedy zřejmé, že na základě podané žádosti musí správce daně vydat rozhodnutí, tedy individuální správní akt, v němž žalobci vymezí jeho další práva a povinnosti při placení daně, tedy při plnění jeho daňové povinnosti. Správce daně tak postupuje v duchu ust. § 2 odst. 2 citované právní úpravy, které mu umožňuje činit opatření potřebná ke správnému a úplnému stanovení daňové povinnosti a právo daň vyměřit, vybrat a vymáhat. Pokud tedy správce daně na základě žádosti žalobce zjistil, že by neprodlené zaplacení daně bylo pro něho spojeno s vážnou újmou, povolil mu placení daně ve splátkách. Jinými slovy zajistil, aby daňová povinnost mohla být ze strany daňového dlužníka řádně splněna, přičemž tak učinil úkonem ve formě správního rozhodnutí, které pak následně bylo žalobci doručeno. Jednalo se tak nesporně o úkon splňující požadavky ust. § 70 odst. 2 daňového řádu. Tato úvaha nemůže být vyvrácena ani následnou argumentací žalobce, podle které dle ust. § 60 odst. 5 daňového řádu nesmí být zaplacení daně ve splátkách povoleno na dobu delší, než je lhůta, v níž se právo vybrat daň promlčuje. Toto ustanovení pouze stanoví, že správce daně při vyřizování žádosti musí dbát, aby nerozhodoval o splátkování daně, u níž již bylo její vybrání promlčeno. Z tohoto zákonného ustanovení však nelze v žádném případě dovodit, že by rozhodnutí o povolení splátek nebylo úkonem, který přerušuje běh promlčecí lhůty.

Na závěr je třeba podotknout, že daný problém je nutno chápat v celé jeho šíři a to ve vazbě na účel daňového řízení. Právní úvahu žalobce o tom, že povolení splátek nelze považovat za úkon přerušující běh promlčecí lhůty proto, že je učiněn na základě prvotního úkonu žalobce, by pro správce daně musela nepochybně znamenat znevýhodnění jeho pozice, která mu ukládá povinnost daň řádně a včas vybrat. Při jakémkoliv povolení splátek na základě žádosti daňového dlužníka by se totiž správce daně automaticky dostával do nevýhodné pozice tím, že by si povolením splátek, tedy vyhověním žádosti daňovému dlužníkovi, začal zkracovat šestiletou lhůtu pro vymožení daně. Takovýto výklad daňového řádu v neprospěch správce daně není přípustný. Navíc by takový výklad ve svém důsledku znevýhodnil i daňový subjekt, neboť správce daně, ve snaze vyhnout se promlčení práva daň vybrat a vymáhat, by takovou žádost o povolení posečkání daně nebo její zaplacení ve splátkách zamítl.

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 daňového řádu zamítl. Žalovaný postupoval zákonně, když žalobci jeho reklamaci proti převedení přeplatku daně z přidané hodnoty na úhradu nedoplatku daně z příjmů zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze spisu nevyplývá, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Hradci Králové dne 30. srpna 2010

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu